

3 Δεκεμβρίου 1988

[ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ, Δ.]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΔΡΑΚΟΥ,

Αιτητής,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ
ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΣΥΓΚΟΙΝΩΝΙΩΝ ΚΑΙ ΕΡΓΩΝ,

Καθ' ών η Αίτηση.

(Αρ. Υποθέσεως 516/85).

*Τροχαία μεταφορά—Ο Περί Ρυθμίσεως Τροχαίας Μεταφοράς Νόμος—
Ιεραρχική Προσφυγή στον Υπουργό Συγκοινωνιών και Έργων—
Νομικές αρχές που διέπουν την άσκηση της διακριτικής του εξου-
σίας—Νομικές αρχές, που διέπουν τον Δικαστικό έλεγχο της εν λόγω
διακριτικής εξουσίας.*

5

*Δέουσα έρευνα—Ιεραρχική προσφυγή στον Υπουργό Συγκοινωνιών και
Έργων εναντίον αποφάσεως της αρχής Αδειών με την οποία είχε
απορριφθή αίτηση για παροχή αδειας μεταφορέα Α στο ενδιαφερόμε-
νο πρόσωπο—Απόφαση Υπουργού ανατρέπουσα απόφαση Αρχής—
Ισχυρισμός για παράλειψη διεξαγωγής δέουσας έρευνας ως προς ανά-
γκες συγκεκριμένης περιοχής—Δεν ευσταθεί λόγω των στοιχείων στο
φάκελλο της Αρχής Αδειών, ο οποίος είχε τεθή ενώπιον Υπουργού.*

10

*Αιτιολογία διοικητικής πράξεως—Μπορεί να προκύπτει από τα στοιχεία
του φακέλλου.*

*Αιτιολογία διοικητικής πράξεως—Τροχαία μεταφορά—Ιεραρχική προ-
σφυγή στον Υπουργό Συγκοινωνιών και Έργων—Απόφαση του τε-
λενταίου ανατρέπουσα απόφαση Αρχής Αδειών—Κατά πόσο είναι
αναγκαία η παροχή ειδικής αιτιολογίας—Αρνητική η απάντηση στο
ερώτημα.*

15

Στην υπόθεση αυτή και με βάση τις αρχές, που σημειογραφούνται στις πιο πάνω περιλήψεις, το Ανώτατο Δικαστήριο απόρριψε την αίτηση Ακυρώσεως, που στρεφόταν εναντίον αποφάσεως για χορήγηση στο ενδιαφερόμενο πρόσωπο άδειας μεταφορέα "Α".

5

*Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρίπτεται.
Δεν εκδόθηκε διαταγή για έξοδα.*

Αναφερόμενες αποφάσεις:

Tsouloftas v. The Republic (1983) 3 C.L.R. 426;

Efstathios Kyriakou and Sons Ltd. v. The Republic (1970) 3 C.L.R. 106;

10

Efstathios Kyriakou and Sons Ltd. v. The Republic (1986) 3 C.L.R. 1207;

Scaros v. The Republic (1986) 3 C.L.R. 2109;

Papantoniou v. The Republic (1983) 3 C.L.R. 64.

Προσφυγή.

15

Προσφυγή εναντίον της αποφάσεως των καθ' ων η αίτηση με την οποία χορηγήθηκε στο ενδιαφερόμενο μέρος άδεια μεταφορέως Α' για το υπ' αρ. εγγραφής EN. 953 όχημα του.

Α. Ξενοφώντος, για τον αιτητή.

Μ. Τσιάππα (κα), για τους καθ' ων η αίτηση.

Μ. Φλωρίδης, για το ενδιαφερόμενο μέρος Ι. Κουντούρη.

20

Cur. adv. vult.

25

ΧΑΤΖΗΤΣΑΓΓΑΡΗΣ Δ. ανέγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την προσφυγή ζητείται η ακύρωση της απόφασης του Υπουργού Συγκοινωνιών και Έργων ημ. 14.11.84 με την οποία χορηγήθηκε στο ενδιαφερόμενο μέρος άδεια Μεταφορέως Α' για το υπ' αρ. εγγραφής EN 953 βαρύ όχημα του. Η

απόφαση του Υπουργού ελήφθη έπειτα απο ιεραρχική προσφυγή του ενδιαφερομένου μέρους και ανέτρεψε απόφαση της Αρχής Αδειών που είχε αρνηθεί την χορήγηση της άδειας.

Οι νομικοί λόγοι που στηρίζουν την αίτηση αφορούν ουσιαστικά την διενέργεια επαρκούς έρευνας εκ μέρους του Υπουργού, ο οποίος κατά τους ισχυρισμούς του Αιτητή περιορίστηκε μόνο ν' ακούσει τις απόψεις του ενδιαφερόμενου μέρους χωρίς να ζητήσει να πληροφορηθεί για τις ανάγκες της περιοχής και κατά πόσο εξυπηρετούντο από τους υφιστάμενους Μεταφορείς Α' .

Οι νομικές αρχές που διέπουν την ιεραρχική προσφυγή και την άσκηση της εξουσίας του Υπουργείου έχουν αναλυθεί στην υπόθεση *A. Tsouloftas v. The Republic* (1983) 3 C.L.R. 426 η οποία υιοθετείται σε όλες σχεδόν τις μεταγενέστερες αποφάσεις του Ανωτάτου Δικαστηρίου πάνω στο θέμα αυτό.

Στην υπόθεση *Tsouloftas* αναφέρεται στη σελ. 431:

"A hierarchical recourse is not a judicial proceeding in any sense. It is not intended to review the correctness of the hierarchically subordinate organ's decision by reference to the soundness of the reasoning propounded in support thereof, but, to establish a second tyre in the decision-taking process, designed to eliminate mistakes as well as abuse of authority by subordinates. Hence it is at least as feasible for the superior in heirarchy to take any decision that the subordinate body could reasonably take in the first instance. Both organs in the hierarchy are charged with the same duty-to promote objects of the law the application of its provisions in particular cases."

"Η ιεραρχική προσφυγή δεν αποτελεί δικαστική διαδικασία υπό οποιαδήποτε έννοια. Δεν αποσκοπεί σε εξέταση της ορθότητας και απόφασης του ιεραρχικά κατώτερου οργάνου με ανάφορα στην εγκυρότητα της αιτιολογίας που προβάλλεται, αλλά στη δημιουργία ενός δευτέρου σκέλους στην διαδικασία λήψεως της απόφασης που αποβλέπει

στην εξάλειψη λαθών καθώς και περιπτώσεων υπέρβασης εξουσίας από το κατώτερο όργανο. Επομένως είναι τουλάχιστο δυνατό για το ιεραρχικά ανώτερο όργανο να λάβει οποιαδήποτε απόφαση που και το κατώτερο όργανο λογικά θα μπορούσε να λάβει σε πρώτο βαθμό. Και τα δύο όργανα στην ιεραρχία είναι επιφορτισμένα με το ίδιο καθήκον, την προαγωγή δηλαδή των σκοπών του νόμου με την εφαρμογή των προνοιών του στην συγκεκριμένη περίπτωση.")

10 Και στη σελίδα 432:

" The test by which we must judge the validity of the decision of the Minister is the same with that applicable to the Licensing Authority. It is this: Whether it was reasonably open to the Minister, in view of the provisions of the law and the material before him, to decide as he did."

20 (" Το κριτήριο βάσει του οποίου πρέπει να κριθεί η ορθότητα της απόφασης του Υπουργού είναι το ίδιο που εφαρμόζεται και για την Αρχή Αδειών. Κατά πόσο δηλαδή ήτο λογικά εφικτό για τον Υπουργό, ενόψει των προνοιών του νόμου και των στοιχείων που είχε ενώπιον του, να καταλήξει στην απόφαση του.")

Βλέπε επίσης: *Efstathios Kyriakou and Sons v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 1207.

25 Εξάλλου στην υπόθεση *Efstathios Kyriakou v. The Republic* (1970) 3 C.L.R. 106:

"The powers of the Minister in deciding on an appeal of this nature are very wide indeed. It is clear from the wording of section 6(1) that he can exercise his own discretion in the place of the discretion of the Licensing Authority."

30 ("Οι εξουσίες του Υπουργού στην απόφαση εφέσεως αυτής της φύσεως είναι, πράγματι, πολύ ευρείες. Είναι σαφές

από τη διατύπωση του άρθρου 6(1) ότι μπορεί να ασκήσει τη δική του διακριτική ευχέρεια, στην θέση της ευχέρειας της Αρχής Αδειών.")

Υπό το φως των νομικών αυτών αρχών θα πρέπει να εξετάσσουν τα πραγματικά περιστατικά και γεγονότα της υπόθεσεως, και να απαντηθεί το κρίσιμο ερώτημα κατά πόσο ήταν λογικά επιτρεπτό για τον Υπουργό υπό τις περιστάσεις να καταλήξει στην προσβαλλομένη απόφαση. 5

Ο ισχυρισμός του αιτητή είναι ότι ο Υπουργός περιόρισε την έρευνα του στις απόψεις του ενδιαφερόμενου μέρους και δεν επεκτάθηκε στην εξέταση και των αναγκών της περιοχής ή την επάρκεια των ήδη υφισταμένων Μεταφορέων Α' . 10

Θεωρητικά ο ισχυρισμός θα ήταν ίσως βάσιμος αν τα στοιχεία της υπόθεσης περιορίζονταν στην διαδικασία της ιεραρχικής προσφυγής. 15

Όμως ο Υπουργός, στην εξέταση της υπόθεσης είχε ενώπιον του και όλα τα αναγκαία συναφή στοιχεία, τους φακέλους και το υλικό που η ίδια η Αρχή Αδειών είχε ενώπιον της όταν κατέληγε στην αρνητική απόφαση της. Στους φακέλους, που έχουν κατατεθεί και ως τεκμήρια ενώπιον του Δικαστηρίου περιέχονται διαφωτιστικά στοιχεία όπως και η Ετήσια Έκθεση για την κατάσταση Μεταφορέων Α' και Β'. 20

Επομένως ο Υπουργός είχε ολοκληρωμένη ενώπιον του την εικόνα της υποθέσεως πριν καταλήξει στην απόφαση του που δεν μπορεί να θεωρηθεί πλημελής για τους λόγους που επικαλείται ο αιτητής. 25

Το γεγονός ότι η απόφαση του Υπουργού είναι αντίθετη με την απόφαση της Αρχής, δεν δημιουργούσε στον Υπουργό υποχρέωση ειδικής αιτολογίας.

"No duty was cast upon the Minister as such to reason specifically any deviation from the cause approved by the Licensing 30

Authority."

("Κανένα καθήκο δεν εναποτίθεται στον Υπουργό, να αιτολογεί ειδικά οποιαδήποτε απόγλιση του από την πορεία που ακολούθησε η Αρχή Αδειών.")

5 *Tsouloftas v. Republic* (1983) 3 C.L.R. 426, 431.

Efstathios Kyriacou and Sons v. Republic (1986) 3 C.L.R. 1207.

10 Η γενικότερη εξάλλου αιτιολογία της απόφασης όπως και σε κάθε άλλη διοικητική απόφαση μπορεί να προκύπτει και από τα στοιχεία του φακέλλου.

Scaros v. Republic (1986) 3 C.L.R. 2109.

15 Στην απαντητική αγόρευση του ο δικηγόρος του αιτητή ισχυρίζεται ότι υπήρξε πλάνη περί τα πράγματα που επηρεάζει το κύρος της απόφασης του Υπουργού επειδή το ενδιαφέρον μέρος κατά την εξέταση του στην διαδικασία ενώπιον του Υπουργού ανέφερε ότι το υπ' αριθμό Η 357 ρυμουλκό όχημα Λού Λόουτερ Μεταφορέως Α' ήταν ιδιοκτησία της εταιρείας Φοίνιξ Κονστράξιονς Λτδ' ενώ στην πραγματικότητα το εν λόγω όχημα ανήκε στον αιτητή.

20 Σε ένορκη δήλωση του ημ. 9.1.87 το ενδιαφερόμενο μέρος αναφέρει ότι επειδή έβλεπε πάντοτε το όχημα να το χρησιμοποιεί η Εταιρεία Φοίνιξ το εξέλαβεν ως δικό της.

25 Είναι γεγονός ότι η αναφορά του ενδιαφερομένου μέρους στην ιδιοκτησία του αυτοκινήτου έγινε παρεμπιπτόντως και εν πάση περιπτώσει δεν πρόκειται για ουσιώδες γεγονός που επηρέασε την διαμόρφωση της απόφασης.

Όπως έγινε δεκτό στην νομολογία,

"A misconception of the facts on an area of the factual situation

vitiates the decision provided it is material in the sense that it influenced the decision taken."

(Πλάνη σε ότι αφορά την εκτίμηση της πραγματικής καταστάσεως, αποτελεί λόγον ακυρώσεως, δεδομένου, ότι είναι ουσιώδης, υπό την έννοια ότι επέδρασε στην λήψη της απόφασης.") 5

Papantoniou and Another v. Republic (1983) 3 C.L.R. 64, 72.

Για όλους τους πιο πάνω λόγους κανένας από τους νομικούς ισχυρισμούς του αιτητή δεν μπορεί να ευσταθήσει. 10

Η απόφαση του Υπουργού Συγκοινωνιών ήταν λογικά εφικτή υπό τις περιστάσεις της υπόθεσης και δεν υπάρχουν περιθώρια για παρέμβαση του Αναθεωρητικού Δικαστηρίου.

Η προσφυγή ως εκ τούτου απορρίπτεται.

Δεν θα υπάρξει καμιά διαταγή ως προς τα έξοδα. 15

*Προσφυγή απορρίπτεται
χωρίς διαταγή για έξοδα.*